

Sygn. akt **VI Gz 54/14**

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Walus - Rząsa (spr.)

Sędziowie: SO Barbara Frankowska

SO Beata Hass- Kloc

Protokolant: asyst. Sędziego Jarosław Różycki

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2014 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) – **Centrum sp. z o.o. w R.**

przeciwko: **Towarzystwo (...) S.A.
w W.**

o zapłatę

w przedmiocie zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego
w R. V Wydziału Gospodarczego z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. akt
V GC 93/14

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu
w R. V Wydziałowi Gospodarczemu do dalszego prowadzenia, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach
postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Rzeszowie stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę do
rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Miasta Stołecznego Warszawa w W. – Sądowi Gospodarczemu.

Wskazał, że przepis art. 20 ust 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych stanowi podstawę dla ustalenia właściwości
sądu tylko wówczas, gdy powodem jest poszkodowany – w niniejszym przypadku natomiast powodem jest nabywca
wierzytelności. Zastosowanie mając więc przepisy o właściwości ogólnej według siedziby pozwanego (art. 30 kpc).

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł powód zarzucając naruszenie art. 20 ustawy o ubezpieczeniach
obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych,
wskazując między innymi na orzeczenia Sądu Najwyższego na poparcie swojego poglądu w zakresie dotyczącym
właściwości Sądu Rejonowego w Rzeszowie do rozpoznania niniejszej sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie powoda jest zasadne, a Sąd Okręgowy podziela stanowisko skarżącego zawarte w jego uzasadnieniu.

Przede wszystkim należy wskazać, że przepis art. 20 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych stanowi uregulowanie szczególne (lex specialis) w zakresie właściwości miejscowej sądów dla powództw wynikających z umowy ubezpieczenia obowiązkowego. Interpretacja ta ma zasadnicze znaczenie dla podjęcia oceny dalszych zarzutów zażalenia.

Z powołanego wyżej przepisu wynika, iż powództwo o roszczenie wynikające z umów ubezpieczeń obowiązkowych lub obejmujące roszczenia z tytułu tych ubezpieczeń można wytoczyć bądź wg. przepisów o właściwości ogólnej, bądź przed sąd właściwy dla miejsca zamieszkania lub siedziby poszkodowanego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia.

Zawarcie natomiast umowy przelewu wierzytelności z tytułu umowy ubezpieczenia nie prowadzi do zmiany – szeroko rozumianej sytuacji prawnej cesjonariusza. Dotyczy to więc także kwestii wynikającej z art. 20 ust 1 cyt. wyżej ustawy, jeżeli się uwzględni, że właściwość przemienna sądu została w nim określona za pomocą kryterium przedmiotowego a nie podmiotowego (tak SN min. w post z dnia 16.11.2012r., sygn. III CZP 69/12 oraz 21.04.2005r, sygn. III CZP 17/05).

W niniejszej sprawie powodowa spółka, będąca cesjonariuszem, dochodzi od pozwanej należności z tytułu odszkodowania, wynikającego z umowy ubezpieczenia obowiązkowego kierowców. Podstawą faktyczną roszczenia jest określony w uzasadnieniu pozwu stosunek zobowiązaniowy, tj. umowa ubezpieczenia. Powód jako nabywca wierzytelności poszkodowanego

w zdarzeniu ubezpieczeniowym jest jedynie beneficjentem świadczenia, wynikającego z umowy łączącej sprawcę szkody (ubezpieczającego)

z ubezpieczycielem. W tych okolicznościach, w odwołaniu do treści stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika roszczenie, powód jako cesjonariusz wstępuje w tym zakresie w prawa cedenta na zasadzie podstawienia (wstąpienia w miejsce dotychczasowego wierzyciela bez wpływu na treść zobowiązania pierwotnego). Innymi słowy, wstąpienie następcy prawnego pod tytułem szczególnym w miejsce poszkodowanego nie pozbawia przysługującego już następcy prawnemu roszczenia jego dotychczasowego charakteru.

Mając na względzie powyższe postanowiono jak w sentencji na podstawie art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc.